

Sres. E. Borrás; Martín, Macaya, Martorell y otros que sentimos no recordar, que prestaron su concurso para el buen éxito de la empresa.

Y dados estos pormenores, pasaremos á ocuparnos de la ejecución de la obra citada, pero lo haremos con suma brevedad puesto que no somos nosotros los más indicados para tributar elogios, á pesar de que serían justificados, por los muchos que ha tributado la prensa local á los individuos de nuestra Sección lírica.

El Sr. Riba (Gabriel), encargado de la parte de Rodolfo, estuvo muy bien tanto en el canto como en el recitado, demostrando gran seguridad y dominio de las tablas.

El Sr. Astell, encargado de la parte de Williams, causó gran sorpresa á todos los que, por ser debutante, esperaban verle encogido en las tablas. Dijo su papel con tanta serenidad y acierto como cualquier cómico consumado, manteniéndose á la misma altura en la parte de canto.

La Sra. Galtés se hizo aplaudir mucho en su difícil papel de Margarita. Cantó todos los números con gran afinación luciendo su voz simpática y bien timbrada, demostrando poseer perfecta escuela de canto.

El Sr. Sugrañes hizo gala de su vis cómica en el papel de Tiburón cantando con mucho gusto y afinación los couplets y el dío del segundo acto.

La Sra. Bassedas (*Ledia*), Riba J. (*Ermitaño*) y Lopez (*Rutilio*) contribuyeron al conjunto, sobresaliendo en el recitado y estando en su lugar en el canto.

El coro, compuesto de individuos del Orfeón Reusense, muy ajustado distinguiéndose mucho en la *barcarola* del primer acto y en el concertante.

El septimino muy bien, ejecutando toda la obra con suma afinación. En el preludio del tercer acto, el público tributó una verdadera ovación á los profesores.

La concurrencia numerosísima, resultando invadidos todos los pasillos por aquellas personas que no pudieron hallar localidades.

Al finalizar todos los actos, tuvo que levantarse varias veces la cortina siendo llamados al palco escénico todos los intérpretes de la obra junto, con el Sr. Mateu y el Sr. Matías Auqué autor del decorado.

***

En resumen; la representación de «El auillo de hierro» puede señalarse como un verdadero éxito para cautos en ella tomorón parte, y á los cuales enviamos nuestra felicitación, así como el testimonio del agradecimiento del «Centro», hacia todas aquellas personas citadas en la presente revista.

L'ESTEL I L'ORELLA DE L'ASE

(CONTE POPULAR GASCÓ RECOLLIT PER A. PERBOSC)

Vet'aquí qu'una vegada hi havia un home i una dona que tenien una filla. La dona va morir. Llavors l'home se tornà a casar. La segona dona tenia també una filla. Un matí digué a la filla del seu home;

—Vest'en a llençar aquesta brossa a la riera.

La noieta posà la brossa en un palleny i va anar a tirarla a la riera, però vet'aquí que al llençar la brossa va llençar també palleny. Se posà a plorar, i cridà a unes bogaderes que rentaven a la vora:

«Per la voreta de deçá
Per la voreta de dellá
¿No haveu pas vist un palleny passar?
—Sí l'havem vist passar
Mes pas l'hem pogut atrapar.»

Llavors s'en anà mes lluny i vegé una altra bogadera. (Era la Mare-de-Deu) i li digué:

«Per la voreta de deçá
Per la voreta de dellá
¿No haveu pas vist un palleny passar?»

—Sí, l'he vist i l'he agafat, vet-el-aquí petita! Ara esguarda lo que tinc derrera l'orella.

—Hi ha or i argent.

—Doncs bé. Qu'or i argent te segueixin.—¿Has dinat ja petita?

—No encara.

—Doncs vina am mí i't donaré dinar.

Quan la noieta va esse a taula, va pendre una patata bullida.

Llavors la Mare-de-Deu li digué:

—No és aixó lo que tens de pendre tu, petita.
I li donà una cuixa de pollastre.

Després la portà a la cambra dels vestits

—Trial que vulguis.

I la noieta trià un vestit tot malmès. Llavors la Mare-de-Deu li digué:

—No és aqueix lo que tens de pendre tu, petita.
I n'hi donà un de molt bonic.

Després la portà al estable dels cavalls i li digué:

—Trial que vulguis.

La noieta ne trià un que no més tenia tres potes.

Llavors la Mare-de-Deu li digué:

—No és aqueix lo que tens de pendre tu, petita.
I n'hi donà un de ben forgant i ben maco. Després li liigà lo palleny a la cúa del cavall i li digué:

—Entorne't'en a casa teva sens girarte mai pel camí. Quan sigas a llá dalt d'aquella pujada, aixeca'l cap.

La noieta s'en anà després d'haver donat mercés i salutat a la Mare-de-Deu. Quan va esser al cap de munt d'aquella pujada aixeca'l cap, i un bell estel baixà del cel i posà sobre son front.

Quan els de casa seva la vegeuen venir de lluny, la mairastra digué.

—¿Qui deu esser aquesta aixerida senyoreta tant bellament vestida?

—Es la meva filla—digué l'home.

—Si, vés, ta filla, prou per això!...

—Te dic que sí, és ella.

I li van fer dir d'ont havia tret tot aquell bé-de-Deu i ella els hi contá tot.

Llavors la mairastra digué a sa filla:

—Demà hi anirás tu,—ho sents?

I al endemà la filla de la mairastra aná a portar la brossa a la riera. Al llençá la brossa, llençá també l'alleney, i digué a les bugaderes:

«De la voreta de deçá
De la voreta de dellá
¿No haveu vist pas un palleny passar?
—Sí, que l'hem vist passar
Pro no l'hem pogut atrapar.»

S'en aná un troç més lluny i vegé una altra bogadera. (Era la Mare-de-Deu) i li digué també:

«De la voreta de deçá
De la voreta de dellá
¿No haveu vist pas un palleny passar?»

Sí, que l'he vist i te l'he agafat, vet-el-aquí petita! Ara esguarda lo que tinc derrera l'orella.

—Hi ha pollis i llèmenes.

—Dones bé, pollis i llèmenes te segueixin. ¿Has dinat ja, petita?

—No encara.

—Doncs vina am mí i't donaré dinar.

Quan la filla de la mairastra va esser a taula, va prendre una cuixa de pollastre.

—No és aixó lo que tens de pendre tu, petita. I li doná una pataca bullida.

Després la portá a la cambra dels vestits. —

—Tría, li digué.

La filla de la mairastra triá lo més bonic. Llavo-
res la Mare-de-Deu li digué:

—No és aqueix lo que tens de prendre tu, petita. I li doná un de tot malmès i esqueixat.

Després la portá al estable dels cavalls.

—Tría—li digué.

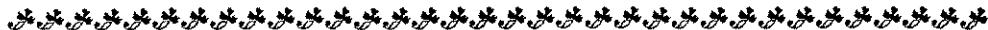
La filla de la mairastra triá lo més forgant i més maco. Llavo-
res la Mare-de-Deu li digué:

—No és aqueix lo que tens de perndre tu, petita. I li doná lo que no més tenia tres potes. Després li lligál palleny a la cúa del cavall i li digué:

—Entorne-t'en á casa teva. Quan serás a llá dalt al cap-de-munt d'aquella pujada, aixecarás el cap.

La filla de la mairastra s'en aná, sense dir gracies ni adeusiau. Quan va esser al cap-de-munt de la pu-
jada aixecàl cap i vet'aquí que una orella d'ase se li posá a la boca. (1)

Traduit per M. V. B.

CAP-AL-TART

Vina, vina als meus braços, videta meva!.... Vina, i abraçadets, ens dirém una i mil voltes que'ns estímém, que'ns estimém molt, que'ns estimarém sempre... No't sàpiga greu que't tingui estreta, ben estreta contra mon pit... ¿quan has sigut mes ditzosa?... ¿No ets feliç amb el meu amor?... ¿si?... doncs vina, passem-hi tota nostra vida dient-nos que'ns volém, que'ns volém am deliri... sí: passem-la en un tendre idili, no las deixém morir nostras il·lusions dolços, gosem-hi en nostre pur carinyo!... Aixís, olvidarém les miseries i les mentides de la terra, aixís no coneixerém els hipòcrites, aixís nostra existència serà tranquila i alegre... ¿hi ha res mes hermós que dos cors enamorats?... No hi pensis, no, àngel meu, amb els que'ns odien, oblica als que s'oposan á nostra estimació... ¿sem cap mal en adorarnos intensament i amb entusiasme?... No escoltis á ningú, que ningú s'hi pot posar dins nostres cors; no vulguis altres consells que'ls que't dicti ta conciencia; no fassis mes que'l que't digui el teu pensament... ¡estima-m força, estima-in am tota l'ànima!

No'n dubtis: tot el mon està plé de farça, tot es falç, no hi ha res que sigui verdader... res... res... sols ho es l'amor... ¡l'amor! no'l deixém fugir, no, que sols passa una vegada á la vida: seguim-lo, aném allá ont ell ens porti, fém lo qu'ell ens maní, obeím-lo, lluitém, qu'al cap-de-vall trobarém la felicitat. Y á la felicitat sols s'hi arriba per aquest camí: estimant, estimant moltísim...

Vina, vina als meus braços, prenda hermosa!.... Abracém-nos, abracém-nos ben fort, que's confon-
guin els glatis del teu cor amb els del meu cor!... Escolta... ¿ho sents?... El bell cant dels aucells, l'ale-
gré soroll de l'aigua que corre serpentejant baix nostres peus, la fresca brisa qu'arriba a nostres ca-
res per entre mitj de les fulles y les rames dels ar-
bres, la poesia d'aquesta posta de sol, la sublimitat
d'aquest cel i d'aquell mar que's veu allá d'enllà... molt lluny... ¿no convida tot á gaudir de nostra pas-
sió immensa?... Vina, vina, assénta-t sobre l'herba,
al costat meu, ben apropet, que't pugui abrassar, i,

(1) Contat per Maria Nagrare, de dotze anys, nata a Bellmont de Lamanya (Tarragona).